

วัฒนธรรม

พระสุริย วัฒน

เล่ม ๑

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน
สงวนสิทธิ์ห้ามจำหน่าย

ถ้าอยากรวยก็ต้องตั้งเป้าหมายที่การหาเงิน
ก็ต้องการเงิน ขยันเก็บเงิน
และใช้เงิน ใช้เงิน เก็บไว้ไปลงทุน
ใช้เงินกับสิ่งจำเป็น
ไม่ใช้เงินกับของฟุ่มเฟือย

พระสุริย อภิชิต

ถ้าตั้งเป้าหมาย
สู่การหลุดพ้น
ก็ต้องตั้งเป้าหมาย
ที่การปฏิบัติธรรม
เพื่อหลุดพ้นจากความทุกข์

พระสุเมธ อธิปัตติ

อยากพ้นทุกข์
ก็ต้องปฏิบัติตาม
คำสอนของ
พระพุทธเจ้า
ทุกประการ

พระสุเมธ อริโย

ใช้สติหยุดความคิด
ถ้าหยุดคิดไม่ได้
เวลานั่งใจจะไม่สงบ

พระกัณฺโถ อภิกข

ถ้าต้องการออกจากความทุกข์
ต้องปลื้กวิเวก
อยู่ห่างจาก
รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ

พระสุตฺต อภิกฺข

ผู้ที่ออกบวชคือผู้ที่มีศรัทธาเต็มที่แล้ว
พอออกบวชแล้วก็ตั้งเป้าที่การปฏิบัติ
อย่าไปตั้งเป้าที่การทำบุญ
เพราะเวลาจะเสียไปกับการทำบุญ

พระสุเมธ อติโก

ต้องรู้ว่าเราอยู่ในระดับนักบุญ
หรือระดับนักบวช
ถ้าเป็นระดับนักบุญ
จะไปเปิดโรงงาน สร้างกุฏิ สร้างเมรุ
สร้างพระพุทธรูปที่ไหนก็ได้
แต่ถ้าจะขึ้นระดับนักบวช
ต้องเลิกกิจกรรมนักบุญ มันขวางกัน
ระดับนักบวชต้องเก็บตัว
ใจเข้าข้างใน ต้องไปแบบวันเวย์ทางเดียว
ไปแล้วไม่กลับไม่ถอย
มีแต่คืบหน้าไปเรื่อยๆ

พระสุเมธ อภิปิ

ถ้าไม่ยากทุกข
ต้องหยุด
การเวียนว่ายตายเกิด
จะหยุดได้
ต้องปฏิบัติ
ศีล สมาธิ ปัญญา

พระสุเมธ อธิปัตติ

ถ้ามีสติจะนั่งสมาธิได้ ถ้าหยุดความคิดไม่ได้
กิเลสจะมาหลอกให้ไปทางตา หู จมูก ลิ้น กาย
ให้กลับไปเป็นนักรบญ ถ้าทำใจให้สงบไม่ได้
อยู่แบบนักรบจะทรมาน ต้องขยันเพียร
สร้างสติ ควบคุมความคิด อย่าปล่อยใจ
ไปอดีตหรืออนาคต ไม่ต้องใช้ความคิด มีสติ
รู้อยู่ว่าทำอะไร ถ้าคิด ก็ใช้พุทโธดึงกลับมา
ถ้าควบคุมความคิดได้ จิตจะเป็นอุเบกขา
เป็นอัปปนา จะอยู่เป็นนักรบได้ ถ้าไปโน่นมานี่
เดี๋ยวฟ้าเหลืองร้อน ต้องสีกกลับไปเป็นนักรบญ
แสดงว่าสอบตก

พระสุเมธ อภิปิ

ปัญญาคือความรู้ที่เราไม่อยากรู้กัน
เพราะกิเลสไม่ชอบบอสุภะ
ไม่ชอบดูความแก่ ความเจ็บ ความตาย
กิเลสชอบดูแต่ของสวยงาม
การที่ไม่ดูความจริงก็ไม่ใช่ปัญญา

พระสุเมธ อธิปัตติ

ถ้าพิจารณาอาการ ๓๒
จะเห็นว่าไม่มีอะไรน่าดู
เหมือนกระเป๋าสวยๆ
ถ้าอยากรู้ว่าข้างในมีอะไร
เปิดดูก็มีแต่ขยะ อุจจาระ
ของไม่สวยงาม
ถ้าใจมีกิเลสจะไม่ยอมดู
จะดึงไปคิดแต่เรื่องสวยงามๆ งามๆ

พระสุเมธ อติโก

ไม่มีหนังสือภาพอสุภะมาขายกัน เพราะไม่มีใคร
อยากดู จะดูของเหล่านี้ได้ใจต้องสงบ เหมือนกับ
ถูกฉีดยาสลบ ถ้าใจไม่สงบจะขยะแยง จะดูไม่ได้
แต่ถ้าใจสงบจะดูได้จดจำได้และดูได้นานๆ ถ้าไม่
เตรียมตัวรับกับความแก่ ความเจ็บ ความตาย
ก็จะทุกข์ ให้พิจารณาอสุภะเพื่อรับความจริง
เหล่านี้ อย่าไปหนีอย่าไปปฏิเสธมัน เพราะมีอยู่
ในตัวทุกคน ถ้าดูอสุภะได้ ต่อไปเห็นใครสวยหล่อ
อย่างไรก็จะเห็นว่าไม่น่าดู การพิจารณาอสุภะ
เป็นการปฏิบัติสำหรับผู้ต้องการตัดกามราคะ

พระสุเมธ อชิโร

ถ้ายังคิดอยู่จะนั่งสมาธิไม่ได้
ต้องหยุดหยุดความคิดให้ได้ก่อน
ถ้าไม่ได้เต็มร้อย สักห้าสิบก็ยังดี
ถ้ามีพุทโธตลอดเวลา ก็จะมีแสงสว่าง

พระสุเมธ อภิปุญฺญ

เมื่อจิตสงบ
จะเห็นความสุข
ใจจะเบาเย็นสบาย
มีความสุข
โดยไม่ต้องมีอะไร
ไม่ต้องมีเงิน
ไม่ต้องมีอะไร
มาให้ความสุขกับเรา

พระสุเมธ อภิปุญฺญ

ต้นเหตุของความอยาก
คือความหลง
หลงที่ไม่รู้ว่าความสุขที่แท้จริง
คืออะไร
หลงไปคิดว่าความสุข
คือการทำตามความอยาก

พระสุริย อภิปิณ

ทุกครั้งที่เกิดความอยาก
ให้ใช้ปัญญาสอนใจว่า
ถ้าทำตามความอยาก
ความอยากจะไม่มีวันหมด
และจะทุกข์อยู่เรื่อย ๆ
เราทุกข์ไม่รู้ก็แสนล้านรอบแล้ว
เพราะความอยากทำให้มาเกิดอยู่เรื่อย ๆ

พระสุเมธ ๓๓๓

ใจถูกความหลงครอบครองว่า
ความสุขอยู่กับการหาลาภ ยศ สรรเสริญ
หิวรูป เสียง กลิ่น รส กลิ่น โผฏฐัพพะ
ตั้งแต่เด็กแล้ว

เรื่องความอยากนี้ไม่ต้องสอน
เพราะความอยากติดมากับใจของเรา
ถูกโปรแกรมมาเหมือนกัน
อยู่ในใจทุกคน

พระสุเมธ อภิปิ

พระพุทธเจ้า
และพระอรหันต์
ไม่เกิดเป็นมนุษย์
อีกต่อไป
เพราะมีความสุข
จากความสงบ
ความสงบที่ไม่ทำ
ตามความอยาก

พระสุเมธ อธิปัตโต

การปฏิบัติธรรมที่จะทำให้เกิดผลดีนั้น
ควรจะปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง
อย่าทำแบบขาดตอนแบบหักโหม
ทำแบบกระต่าย คือทำแบบเวลามีอาการ
ไม่มีอาการก็ไม่ทำ ซึ่งก็จะไม่ทำเป็นส่วนใหญ่
ให้ทำแบบเต่า มีอาการหรือไม่มีอาการก็ทำ
เหมือนรับประทานอาหาร
จะอยากหรือไม่อยาก
ถึงเวลารับประทานก็ต้องรับประทาน

พระสุเมธ อภิกขุ

การปฏิบัติถ้าทำตามอารมณ์จะไม่ก้าวหน้า

เพราะอารมณ์ส่วนใหญ่

ไปทางกิเลสมากกว่าไปทางธรรม

เหตุการณ์ทางธรรมมีปีละ ๔ ครั้ง

คือ วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชา

วันอาสาฬหบูชา และวันเข้าพรรษา

ที่จะเป็นเหตุให้เราปฏิบัติธรรมกัน

แต่เหตุการณ์ทางโลกมีมากมายก่ายกอง

ที่จะดึงให้เราออกจาก

การปฏิบัติธรรมตลอดเวลา

พระสุเมธ อติโก

ไม่ว่าจะทำทาน รักษาศีล หรือการภาวนา
ให้ทำตามกำลังอย่างต่อเนื่อง
ทำแล้วจะทำได้มากขึ้นไปตามลำดับ
จะทำได้ไม่ยาก เหมือนหัดยกน้ำหนัก
ตอนแรกก็ยก ๑๐ กิโล
แล้วเพิ่มเป็น ๑๑ และ ๑๒ กิโล
เพิ่มไปเรื่อยๆ ร่างกายจะปรับได้ จันใด
ใจก็จะปรับกับการปฏิบัติธรรมได้
อาจเริ่มปฏิบัติจากวันพระ
และเพิ่มไปที่ละเล็กละน้อย
และจะเพิ่มมากขึ้นไปเรื่อยๆ
เพราะเห็นผลของการกระทำที่ดีต่อจิตใจ

พระสุเมธ อภิปิ

การทำบุญจะไม่สูญเปล่าและมีผลมากกว่าปัจจุบัน
เพราะเงินทำบุญเป็นเหมือนแลกเปลี่ยนเงินตรา
ไปใช้ต่างประเทศที่เราจะเดินทางไป
ใจของพวกเราต้องเดินทางต่อไป
เพราะร่างกายไม่ได้อยู่ตลอด
เวลาร่างกายตายไป
เราไม่สามารถใช้เงินบาทได้
เพราะใจอยู่ในโลกทิพย์
ใจอาศัยร่างกายอยู่ในโลกนี้
ก็ใช้เงินของโลกนี้ พอไปอยู่โลกทิพย์ก็เอาเงิน
ของโลกนี้ไปใช้ไม่ได้ ฉะนั้นการทำบุญ
จึงเป็นเหมือนการแลกเปลี่ยนอัตราเงิน
เพื่อเอาไปใช้ในโลกทิพย์

หลายคนเข้าใจผิดว่า
ถ้าทอดกฐิน
จะได้บุญมาก
บุญมากบุญน้อย
ไม่ได้อยู่ที่ชนิด
ของบุญที่ทำ
แต่อยู่ที่การเสียสละ
ถ้าเสียสละมาก
ก็ได้บุญมาก

พระสุเมธ อภิปุญฺญ

จะทำบุญชนิดไหนอยู่ทีประโยชน์ของผู้ที่ได้รับ เช่น ถ้าเขา
ไม่เดือดร้อนเรื่องเสื้อผ้า ให้เสื้อผาก็ไม่ได้ประโยชน์ เรื่องกฐิน
เกิดจากการขาดแคลนผ้าในสมัยพระพุทธเจ้า เมื่อทรง
ประกาศพระศาสนาใหม่ๆ นักบวชต้องไปหาผ้าจากป่าช้า
ต่อมามีผู้บวชมากขึ้นผ้าไม่พอใช้ ผ้าในป่าช้าหายหมด
ทรงส่งสารพระ เลียบอกญาติโยมให้ถวายผ้าให้พระบ้าง
ทรงบอกว่าเป็นประโยชน์มากมีอานิสงส์มาก ไม่ได้ทรง
บอกว่าได้บุญมาก อานิสงส์ไม่ได้แปลว่าบุญ คิดว่า
ได้บุญมากเลยไปจ่อเป็นเจ้าภาพกฐิน ถ้าเปิดโรงงาน
๕,๐๐๐ บาท กับเจ้าภาพกฐิน ๕๐๐ บาท บุญไหน
มากกว่ากัน ก็ไม่ต้องวุ่นวายไปจองกฐินกัน ถ้าไม่ได้เป็น
เจ้าภาพก็เสียใจกลายเป็นกิเลสไป เป็นเรื่องเข้าใจผิด
บุญเกิดจากการเสียสละของเรา อาจเป็นของไม่มีราคามาก
แต่มีคุณค่าทางใจมาก ถ้าเสียสละสิ่งที่รักได้จะมีความสุข
มากกว่าเสียสิ่งที่ไม่รัก

การทำบุญเป็นสิ่งที่เราต้องบังคับใจ
เพราะอารมณ์ใช้เงินตามกิเลสตัณหาทุกวัน
ต้องเบรกมัน ควรกำจัดมัน
เอาเงินที่จะไปรับใช้มันมาทำบุญดีกว่า
แทนการเอาไปใช้ตามกิเลส

พระสุเมธ อภิปิ

สิ่งที่พวกเราทุกคนอยากได้ก็คือ

ลาภ ยศ สรรเสริญ

ความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย

อันนี้ไม่ต้องมีใครสอน

ไม่ต้องมีใครบอก

เพราะมันฝังอยู่ในใจของพวกเราทุกคน

คือ กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา

พระสุตฺต อังคิต

ชีวิตของเรานี้จะวนเวียนอยู่กับ
เรื่องวุ่นวายต่างๆ อยู่ตลอดเวลา
อยู่กับการแสวงหาสิ่งต่างๆ ที่เราอยากได้
ได้มาแล้วเดี๋ยวเราก็ต้องสูญเสียมันไป
หรือแสวงแล้วไม่ได้ก็เสียใจ
ได้มาแล้วเสียไปก็ต้องเสียใจ
สรุปแล้วก็คือชีวิตของเรามีแต่เรื่องวุ่นวายใจ
เรื่องเสียใจ เรื่องไม่สบายใจอยู่เรื่อยๆ

พระสุเมธ อภิปิณ

วัฏสงสาร
คือ วัฏฏะแห่งการ
เวียนว่ายตายเกิด
ที่พวกเรามาติดกันอยู่
โดยที่พวกเรา
ไม่รู้ลึกตัว

พระสุเมธ อภิปิชา

เราไม่รู้ว่เรากำลังเป็นนักโทษ

เราถูกขังอยู่ในคุกตาราง

ที่มีกำแพงกันอยู่ ๔ ด้านด้วยกัน

กำแพงด้านที่หนึ่งเรียกว่า “เกิด”

กำแพงด้านที่สองเรียกว่า “แก่”

กำแพงด้านที่สามเรียกว่า “เจ็บไข้ได้ป่วย”

และกำแพงด้านที่สี่เรียกว่า “ตาย”

นี่คือคุกตารางของพวกเราที่พวกเราติดกันมา

อยู่อย่างเป็นเวลาอันยาวนาน

และจะติดอยู่ในคุกตารางอย่างนี้ไป

ไม่มีวันสิ้นสุด

ถ้าเราไม่ได้พบกับพระพุทธศาสนา

พระสุกัฏฐิ อภิกัฏฐิ

พระพุทธเจ้าไม่มีเพียงพระองค์เดียว
พระพุทธเจ้ามีมาปรากฏในโลกนี้อยู่เรื่อยๆ
เพียงแต่นานๆ มาสักครั้งหนึ่ง
และนานๆ จะมีพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้แล้วมาประกาศ
พระธรรมคำสอน ก่อตั้งพระพุทธศาสนาขึ้นมา
การที่เราจะมาเป็นมนุษย์ เราก็ไม่แน่ว่าทุกครั้ง
ที่เราเกิดนี้จะมาเกิดในจังหวะที่มี
พระพุทธศาสนาหรือไม่
เพราะแม้พระพุทธศาสนาเอง เมื่อปรากฏแล้ว
ก็อยู่ไปไม่นาน บางศาสนาก็ ๕,๐๐๐ ปี
บางศาสนาก็ ๕๐,๐๐๐ ปี
แล้วแต่ความสามารถ
ของผู้ที่รักษาพระพุทธศาสนาว่า
จะรักษาได้นานหรือไม่นาน

พระกัณฺโถ อภิกขิต

กว่าจะได้เกิดเป็นมนุษย์นี้มันยากกว่าการเกิดเป็น
สัตว์เดรัจฉาน สัตว์เดรัจฉานเขาออกลูกที่เป็นฝูง
ปลาเป็นฝูง แมลงเป็นฝูง แต่มนุษย์นี้ออกทีละคน
สองคนเท่านั้นเอง มนุษย์เรามีแค่หกเจ็ดพันล้านคน
แต่สัตว์ที่อยู่ในป่านี้อาจจะมีหกเจ็ดแสนล้านๆ ตัวก็ได้
ถ้าเรานับพวกมด แมลง สัตว์เลื้อยคลาน แล้วก็พวก
สัตว์มีปีกต่างๆ เพราะฉะนั้น การเกิดเป็นมนุษย์นี้
ยากมาก แล้วการมาเกิดเป็นมนุษย์แล้วมาพบกับ
พระพุทธศาสนาก็ยากสองเท่า เพราะการเกิดของ
พระพุทธศาสนาก็ยาก การเกิดเป็นมนุษย์ก็ยาก ก็เลย
คุณ ๒ เข้าไป เพราะถ้ามาเกิดเป็นมนุษย์ไม่เจอ
พระพุทธศาสนาก็ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย

พระสุเมธ อภิกข

ถ้าเรามาเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน
แล้วมาพบกับพระพุทธศาสนา
เราก็ไม่สามารถรับประโยชน์
จากพระพุทธศาสนาได้ เพราะสัตว์เดรัจฉานนี้
ไม่สามารถเข้าใจภาษาของมนุษย์ได้
แต่จะได้รับประโยชน์คือจะได้รับความปลอดภัย
ได้อยู่ในเขตอภัยทาน ไม่มีการฆ่ากัน
แต่จะไม่ได้รับประโยชน์จากการศึกษา
จากการปฏิบัติ ที่จะนำพาจิตใจให้หลุดออก
จากกองทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดได้
จำเป็นจะต้องมาเกิดเป็นมนุษย์เท่านั้น

พระสุเมธ อธิปัตติ

อุปายการสั่งสอนของพระพุทธเจ้า
ถ้ายังสั่งสอนญาติโยมที่ยังใช้เงินใช้ทองอยู่
ก็ต้องสอนให้ทำทาน แต่ถ้าสั่งสอนนักบวช
ภิกษุ สามเณร ภิกษุณี ที่ไม่ได้ใช้เงินทองแล้ว
ท่านก็ไม่ได้สอนเรื่องทาน
ท่านก็สอนเรื่องศีลกับภาวนา
ภาวนาก็คือสมาธิและปัญญาตัวเอง

พระสุเมธ อภิกข

คนที่ทำบุญไม่ได้
จะรักษาศีลยาก
แต่คนที่ทำบุญ
ทำทานได้
จะรักษาศีลได้ง่าย

พระสุเมธ อภิปุญฺญ

คำว่า “พระนิพพาน”
ไม่ได้เป็นสถานที่
ไม่ได้เดินทางไปสู่พระนิพพาน
พระนิพพานก็คือจิตที่ปราศจากความอยาก
ทั้ง ๓ นี้ คือ
กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา
ที่ได้ถูกทำลายด้วยมรรค คือ
ศีล สมาธิ ปัญญา
หรือ ทาน ศีล ภาวนา
ที่พวกเราทำบำเพ็ญกันในวันนี้ นั่นเอง

พระสุเมธ อภิกข

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้เราทำตัวเป็นปฐพี
ให้ต่ำต้อย ให้เขาเหยียบย่ำได้ ไม่เดือดร้อน
ใครดูถูกเป็นเรื่องของเขา
ทำตัวเหมือนแผ่นดิน
ใครจะถ่มน้ำลาย อุจจาระ ปัสสาวะ
ใส่แผ่นดินก็ไม่เดือดร้อน

พระสุภาวดี อภิปิ

ตอนใช้เฟสบุ๊กก็มีคนเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย
แต่เรามองว่าเป็นเหมือนสื่อถ่ายทอดธรรมะ
ถ้ามีสิ่งที่ดีไปเผยแพร่อะไร
อย่าเอาตัวเองไปเผยแพร่แล้วกัน
การให้ความรู้แก่ผู้อื่น
เป็นวิทยาทาน ธรรมทาน

พระภิกษุ อติโก

พระพุทธเจ้าทรงสอนให้มาชำระโทษ
ที่มีอยู่ในตัวเรา ดีกว่าไปเพ่งโทษผู้อื่น
ถ้าบอกโทษผู้อื่นให้บอกด้วยความเมตตา
ถ้าเห็นว่าเขากำลังจะไปตกหลุมตغب่อ
ก็บอกเขาได้

แต่ถ้าเขาไม่อยู่ในฐานะที่จะฟังเราหรือไม่ยินดี
ก็อย่าบอก

บอกคนที่เห็นความปรารถนาดีของเรา
เราอยู่ในฐานะบอกเขาได้หรือไม่
เขาเชื่อฟังเราหรือไม่
ถ้าไม่ฟังก็อย่าบอก

พระสุตตันตปิฎก อังคกนิกาย

วิธีไหนจะเลือกได้ว่า
เป็นคำสอนที่ถูกทาง
ที่จะให้หลุดพ้นได้นี้
พระพุทธเจ้าทรงบอกว่า
คำสอนใดก็ตาม
ที่มีมรรค ๘
ก็เป็นคำสอนที่ถูกต้อง

พระสุเมธ อภิปิโ

การสอนต้องดูคนสอนด้วยว่า
รู้จริงหรือไม่รู้จริง
ถ้ากำจัดความทุกข์ของตนเองไม่ได้
จะกำจัดความทุกข์ของคนอื่นได้อย่างไร

พระสุเมธ อธิปัตติ

การออกบวชนี้
เป็นการไปศึกษาเป็นการไปปฏิบัติ
เพื่อให้เราได้หลุดพ้นจากกองทุกข์
แห่งการเวียนว่ายตายเกิด
ส่วนการอยู่ดำรงชีพแบบผู้ครองเรือน
มีครอบครัว อันนี้เป็นการเดินทาง
ไปสู่การเวียนว่ายตายเกิด
เดินทางไปสู่กองทุกข์ต่างๆ

พระสุเมธ อภิกข

พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์สาวกทั้งหลาย
ท่านเห็นทุกข์ เราไม่เห็นทุกข์
เราเห็นทุกข์ว่าเป็นสุข
ท่านเห็นสุขว่าเป็นทุกข์
ถ้าเราอยากจะหลุดพ้นจากความทุกข์
เราก็ต้องเชื่อว่าอะไรเป็นทุกข์
อะไรไม่เป็นทุกข์

พระสุเมธ ๓๓๓

ตอนนี้เรามีดวงตาเห็นโลก ไม่มีดวงตาเห็นธรรม
เราเห็นโลก เห็นโลกอะไร โลกธรรม ๘ นั้นเอง
เห็นลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ว่าเป็นสุขอย่างยิ่ง คนเรา
ทุกคนเกิดมานี้ก็แสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ สุขกัน
ไปคิดว่ามันเป็นสุขนั่นเอง หารู้ไม่ว่ามันเป็นทุกข์
มีพระพุทธรเจ้าและพระอริยเจ้านั้นที่ จะรู้ว่ามัน
เป็นทุกข์ พระพุทธรเจ้ากับพระอริยสงฆ์สาวกทุกรูปนี้
ท่านไม่แสวงหาลาภ ยศ สรรเสริญ ท่านไม่แสวงหา
ความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ท่านแสวงหา
ความสุขที่อยู่ในใจ เป็นความสุขที่ไม่ได้อยู่ในโลกนี้
เพราะมันไม่ได้อยู่ในร่างกาย ความสุขทางใจนี้เป็น
ความสุขที่ไม่มีวันเสื่อม ไม่มีวันหมด ที่เราควบคุม
บังคับได้ ควบคุมให้มันเป็นความสุขที่ถาวรได้

พระสุเมธ อภิกขิต

การมาบวชนี้
ไม่ได้เป็นการผลิตพระอริยสงฆ์
ขึ้นมาโดยอัตโนมัติ
แต่การบวชนี้เป็นเพียงการเปิดโอกาส
ให้ผู้ที่มีความดีบอดได้เข้ามา
ศึกษาพระธรรมคำสอน
และปฏิบัติตามพระธรรมคำสอน
จนปรากฏผู้มีดวงตาเห็นธรรมขึ้นมา
เป็นพระอริยสงฆ์สาวกขึ้นมา

พระสุเมธ ๓๒๓

ศาสนาพุทธนี้ทำนวดด้วยการปฏิบัติ
ไม่ได้วัดด้วยการจำได้
การเรียนรู้เพื่อจำได้ก็สำคัญ
แต่ยังไม่ได้เป็นตัวตัดสินว่า
เป็นผู้ที่มีดวงตาเห็นธรรมหรือยัง
ผู้ที่มีดวงตาเห็นธรรมแล้ว
จะวัดได้ด้วยการปฏิบัติ

พระสุเมธ อภิปิ

อย่าเอาเงินทองไปซื้อของต่างๆ
ไปดับความทุกข์ที่มีอยู่ในใจ
มันไม่ดับหรอก หรือถ้ามีเงินทองมาก
ไม่อยากจะเก็บเอาไว้
ก็เอาไปทำบุญทำทานจะดีกว่า
เพราะการทำบุญทำทานนี้
จะทำให้เรามีความสุขใจขึ้นมา

พระสุเมธ อติโก

เราจะปฏิบัติแบบสบายๆ ไม่ได้
ถ้าอยากจะไปเร็ว อยากจะได้ผลเร็ว
อันนี้จะต้องลำบาก เช่น
ต้องมีการทรมานกิเลส
ด้วยวิธีการต่างๆ อดนอนบ้าง อดอาหารบ้าง
หรือให้เดินจงกรมเป็นเวลานาน
นั่งสมาธิเป็นเวลานาน
มันถึงจะบีบจะฆ่ากิเลสได้
ถ้าเดินกันแค่ครึ่งชั่วโมง
นั่งกันแค่ครึ่งชั่วโมงนี้ กิเลสมันไม่กลัว
กิเลสมันไม่ตาย ถ้าเดินกันที่ ๓-๔ ชั่วโมง
นั่งกันที่ ๓-๔ ชั่วโมง นี้ กิเลสมันจะตาย

พระสุเมธ อภิกขิต

ถ้าเราไม่ได้ไปศึกษากับผู้ที่ได้ปฏิบัติ ผู้ได้รับผลจากการปฏิบัติแบบนี้มา เราอาจจะถูกกิเลสหลอกว่าเรากำลังสุดโต่ง พอนั่งสมาธินานหน่อยก็ว่าสุดโต่ง พออดข้าวสักวันก็ว่าสุดโต่ง พอเดินจงกรมหลายชั่วโมงก็ว่าสุดโต่งแล้ว แต่พวกเราไม่รู้หรอกว่าสุดโต่งของพวกเรานี้ ยังถือว่าไม่ใช่สุดโต่งของผู้ที่ทําานปฏิบัติดีปฏิบัติชอบกัน อันนี้เป็นสิ่งที่เราจะต้องไปหาครูบาอาจารย์กัน ไม่เช่นนั้นแล้วเราจะสับสนมาฆาของกิเลสที่จะหลอกเราไม่ได้ พอเราจะเอาจริงเอาจังกับมัน มันก็หาว่าเราสุดโต่งแล้ว ดังนั้นเราต้องไปหาครูบาอาจารย์ที่ฆ่ากิเลสด้วยวิธีต่างๆ แล้วเอาวิธีที่ทําานฆ่ากิเลสนี้มาใช้แล้วถึงจะเห็นผล แล้วจะเห็นว่ากิเลสนี้มันตายได้ยังไง

รับชมการแสดงธรรมโดย พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต ได้ทุกวัน

เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น. รับชมได้ทาง

Youtube: Phrasuchart Live

Facebook: พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

สามารถรับฟังผ่านวิทยุธรรมะออนไลน์ที่

Phrasuchart.com

และสามารถถามปัญหาธรรมะได้ทาง

Facebook และ Youtube

โยนีโส วิจิเน ธมมํ ปญญาตถํ วิปสฺสติ
ปชฺชิตสฺสเสว นิพฺพานํ วิโมกฺโข โหติ เจตโส.

ควรเลือกเฟ้นธรรมโดยแยบคาย, จะเห็นอรรถ
แจ่มแจ้งได้ด้วยปัญญา, ความหลุดพ้นแห่งใจ
ย่อมมี เหมือนไฟดับ.

(พุทธ) อัง สุตตค. ๒๓/๔.